



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 32409/2023
09.05.2024. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Цветковић, адвокат из ..., против тужених Републике Србију, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду и РФ ПИО, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4163/20 од 31.08.2023. године, у седници већа одржаној 09.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4163/20 од 31.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4163/20 од 31.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 16257/19 од 25.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене пензије за период од 01.08.2016. године до 31.08.2018. године солидарно исплате појединачне новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој Републици Србији накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 4163/20 од 31.08.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014,87/2018, 18/2020 и 10/23, у даљем тексту ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, тужилац је тражио накнаду штете због исплате пензије у умањеном износу у периоду од августа 2016. године закључно са августом 2018. године. Судови су утврдили да је тужиочева пензија умањена на основу Закона о привременом уређивању начина исплате пензија („Службени гласник РС“ бр. 116/14...73/18), те да тужени није незаконито умањео тужиочеву пензију, тако да налазе да нема незаконитог рада туженог као основа за накнаду материјалне штете. Ревизијом тужиоца се не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији као што је конкретна. Сходно наведеном, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева, нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права ни уједначавањем судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 25.07.2019. године, а вредност предмета спора је 177.681,94 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић